

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/50/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116203324
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8116203324.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v právnej veci žalobcov: 1a. O. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. mieru XXXX/XX, XXX XX A., Xb. L. N., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. T. XXXX/XX, XXX XX A., 2. L. H., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. mieru XXXX/XX, XXX XX A., prechodný pobyt O. T. XX, XXX XX A., v konaní všetci právne zastúpení JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, v konaní právne zastúpený spoločnosťou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Advokátska kancelária, so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.887,86 eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 21. januára 2019 č.k. 25C/54/2016-136, takto jednohlasne

rozhodol:

Pokračuje v konaní s právnymi nástupcami žalobcu v 1. rade O. H., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom P. mieru XXXX/XX, XXX XX A., ktorými sú: 1/ O. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. mieru XXXX/XX, XXX XX A., 2/ L. N., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. T. XXXX/XX, XXX XX A., 3/ L. H., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. mieru XXXX/XX, XXX XX A., prechodný pobyt O. T. XX, XXX XX A..

Potvrdzuje rozsudok.

Žalovaný má nárok vo vzťahu k žalobcom v 1a., 1b. a 2. rade na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. žalobu zamieta,

II. žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude presne vyčíslená osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 2 písm. b), § 3 odsek 1, 2, § 4 odsek 1, 2, 3 a 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej inšpekcii, účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon 258/2001 Z.z.“), § 100 odsek 1, §107 odsek 1, 2, § 451 odsek 1, 2, § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, (ďalej len „Občiansky zákonník“). Trovy konania právne odôvodnil podľa

ustanovenia § 255 odsek 1, § 262 odsek 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa svojou žalobou podanou na tunajšom súde dňa 18.02.2016 domáhali voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 887,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1 887,86 eur, odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému, do zaplatenia. Zároveň žiadali priznať náhradu trov konania.

4. Žalobcovia svoj návrh odôvodnili tým, že dňa 27.08.2008 uzatvorili so žalovaným HypoPôžičku č. U XXXXX-XX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 20 321,32 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 % a ďalšími parametrami, ktoré boli uvedené v zmluve.

5. Žalobcovia majú za to, že poskytnutá pôžička mala formu spotrebiteľského úveru a zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z tohto dôvodu je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov a na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu medzi čerpanými finančnými prostriedkami a vyplatenými finančnými prostriedkami.

6. Požadovaná suma bezdôvodného obohatenia je rozdielom medzi tým, čo z tejto zmluvy žalobcovia zaplatili (21 804,21 eur) a finančnými prostriedkami, ktoré zo zmluvy o úvere HypoPôžička č. U XXXXX-XX vyčerpali (19 916,35 eur). Žalobcovia uvádzali, že časť zaplatenej sumy, a to vo výške 20 253,69 Eur, platili zo zmluvy o poskytnutí úveru HypoPôžička č. U XXXXX-XX zo dňa 24.06.2009. Formou splátok uhradili sumu 1 550,52 eur.

7. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch sa na tento právny vzťah nevzťahuje, keďže tu išlo o poskytnutie úveru nad sumu 20 000 Eur, a teda ani zmluva nemusela mať náležitosti podľa tohto zákona. Napriek tomu žalovaný má za to, že uzatvorená zmluva o HypoPôžičke obsahuje všetky náležitosti tak, že vyhovuje aj zákonu č. 258/2001 Z. z. Poukázal na to, že rozpis splátok, na ktorého absenciu žalobcovia poukazujú, nie je potrebný, o čom už rozhodol aj Najvyšší súd SR (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 a 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018).

8. V prípade, že sa súd stotožní s právnym posúdením veci v súlade s právnym názorom žalobcov, žalovaný vzniesol námietku premlčania tvrdiac, že prezumpcia úmyselného zavinenia žalovaného týkajúca sa získania bezdôvodného obohatenia je absurdná a viedla by k neudržateľným dôsledkom, a to tým, že

- nevyvrátiteľná zákonná domnienka o znalosti vyhlásených všeobecných záväzných právnych predpisov zakotvená v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. by bola zbytočná, keďže každé porušenie zákona by bolo úmyselné,
- § 16 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona zakotvujúci právnu definíciu nedbanlivostného zavinenia je obsolentnou právnou normou,
- právna teória zodpovednostných vzťahov nie len v súkromnom práve no i v práve verejnom, by v rámci zavinenia mohla uvažovať už snáď len o úmysle páchatel'a civilného, trestného, správneho, či iného deliktu.

9. Žalovaný zároveň poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 a uznesenie Ústavného súdu SR III.ÚS/448/2017-11 zo dňa 04.07.2017, ktoré odmietajú prezumpciu úmyselného zavinenia dodávateľa. Taktiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky v obdobnej veci, keď súdy zamietli jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Dovolanie žalobkyne ako spotrebiteľky bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila odvolateľka ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011. V zmysle rozhodnutia 1Cdo/67/2011 to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. V predmetnej veci Najvyšší súd SR vyslovil záver, že viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odo dňa, kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela o tom, že povinný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnemu zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie, aj za situácie, že v

osobe žalobkyne nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno právne kvalifikovať, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejedávanému prípadu zákon č. 258/2001 Z. z.). Žalovaný poukázal na to, že rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý sa zaoberal desaťročnou premlčacou lehotou, nie je možné na túto vec použiť, keďže vychádza z iného skutkového a právneho stavu.

10. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením so zmluvou o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. X. zo dňa 27.08.2008, výpisom z účtu, ako aj ďalším spisovým materiálom a dňa 13.10.2016 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol.

11. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 8Co/24/2017-101 zo dňa 20.02.2018 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v odôvodnení mimo iného uviedol, že treba prisvedčiť žalobcom v tom smere, že údaje uvedené v bode B zmluvy o úvere, označené ako „Čiastka B Úveru vo výške 404,97 Eur“, nemožno považovať za úver poskytnutý žalobcom ako dlžníkom. Uvedená suma nebola nikdy prevedená na účet žalobcov a nikdy s uvedenou sumou nedisponovali. V uvedenom prípade ide len o poplatok za poskytnutie úveru, ktorý nie je zahrnutý do celkovej výšky poskytnutého úveru. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie vyhodnotiť nárok žalobcov s ohľadom na zákon o spotrebiteľských úveroch.

12. Súd prvej inštancie po vrátení veci doplnil dokazovanie a zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobcovia dňa 27.08.2008 uzatvorili so žalovaným HypoPôžičku č. X.. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 20 321,32 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 %, RPMN 7,81,% a priemernou RPMN 8,61 %. Celkové náklady dlžníka predstavovali 38 637,72 Eur. Mesačná splátka bola 172,28 Eur, dátum prvej splátky 20.10.2008, počet splátok 240 a dátum poslednej splátky 20.09.2028. Žalobcom bol poskytnutý úver v celkovej výške 20 321,32 Eur, pričom časť „A“ vo výške 19 916,35 Eur bola prevedená na osobný účet žalovaných a časť „B“ vo výške 404,97 Eur slúžila na úhradu výdavkov sprostredkovateľa Consumer Finance Holding, a. s..

13. Žalobcovia predložili prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 20.10.2015. Podľa tohto prehlásenia ich v združení mali informovať o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch, o rozhodnutiach súdov a o ďalších skutočnostiach, všeobecne bez konkretizácie k akejkoľvek zmluve.

14. Žalobcovia uviedli, že úmysel žalovaného získať na ich úkor bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvoril s cieľom získať odplatu vo forme úrokov, prípadne poplatkov. Žalovaný ako obchodník profesionál vie, aké náležitosti má zmluva obsahovať. Ak však zákonné náležitosti zmluva nemá, konal tak obchodník úmyselne, s cieľom hlavnou zmluvou získať nezákonnú odplatu. Žalovaný teda chcel uzatvoriť vadnú zmluvu, ktorú sám vytvoril. So spotrebiteľom takúto vadnú zmluvu uzatvoril, aj keď vedel, že je vadná, avšak napriek tomu prijal od spotrebiteľa platby, o ktorých vedel, že mu nepatria a prijímal ich v rozpore so zákonom, ako bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa. Žalobcovia tu tak videli dôvod na aplikáciu 10-ročnej premlčacej lehoty. Iné dôkazy o úmysle žalovaného žalobcovia neprodukovali.

15. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Súd teda prioritne zisťoval, či nárok žalobcov nie je premlčaný. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia nijako nepreukázali úmysel žalovaného obohatiť sa na ich úkor. Prezumpcia úmyslu vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 nestačí. Konštrukcia žalobcov o priamom úmysle zo strany žalovaného je absolútne nelogická, pretože žalobcovia spolu so žalovaným uzatvárali Hypopôžičku pri primeraných úrokových sadzbách a zo strany žalovaného tu teda nebol dôvod nedodržať zákon a ani úmyselne sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatiť, ale uzatvoriť riadnu zmluvu a získať odplatu za poskytnuté finančné prostriedky, aká mu patrí. Súd zároveň poukázal na to, že vo vzťahu k absencii rozpisu splátok, súd nevidel dôvod k tomu, aby zmluva mala byť bezúročná a bez poplatkov. S poukazom na tieto skutočnosti potom súd žalobu zamietol, keďže nárok žalobcov je premlčaný v trojročnej objektívnej

premlčacej lehote. Žalobcovia uzatvorili zmluvu dňa 27.08.2008. Posledná platba zo strany žalobcov bola uskutočnená dňa 24.06.2009, keď zmluvou o poskytnutí úveru Hypopôžička X. splatili celý svoj peňažný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Objektívna premlčacia lehota tak žalobcom uplynula 24.06.2012. Žaloba bola podaná až dňa 18.02.2016.

16. Žalobcom uplynula aj subjektívna lehota. Konzultácia s občianskym združením je pre posúdenie momentu vzniku vedomosti žalobcov o možnom vzniku bezdôvodného obohatenia právne irelevantná. Súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/17 zo dňa 10.01.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky v obdobnej veci, keď súdy zamietli jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Dovolanie žalobkyne ako spotrebiteľky bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila odvolateľka ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011. V zmysle rozhodnutia 1Cdo/67/2011 to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. V predmetnej veci Najvyšší súd SR vyslovil záver, že viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od dňa, kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela o tom, že povinný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie, aj za situácie, že v osobe žalobkyne nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno právne kvalifikovať, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejedávanému prípadu zákon č. 258/2001 Z. z.). Žalobcovia skutkové okolnosti zistili splatením úveru 24.06.2009 a od nasledujúceho dňa im začala plynúť dvojročná subjektívna lehota, ktorá uplynula dňa 25.06.2011.

17. Na záver súd prvej inštancie ešte dodal, že požiadavka žalobcov na rozpis jednotlivých splátok úveru na istinu, úrok a poplatky je právne nepodložená, čo už opakovane konštatoval Najvyšší súd SR a pred ním tiež Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí vo veci C-42/15 z 09.11.2016 Home Credit Slovakia a. s. proti Kláre Biróovej. Bez vplyvu na relevanciu právnych záverov uvedených súdov je pritom skutočnosť, že tieto vychádzali z výkladu príslušného ustanovenia nachádzajúceho sa v ust. § 9 ods. 2 písm. k) neskoršieho zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko predmetné ustanovenia má identickú formuláciu ako ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, za ktorého účinnosti bola zmluva o úvere uzavretá. Z konštantnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR je pritom zrejmé, že v problematike tzv. „rozpisu splátok“ už došlo k jej uzavretiu s jednoznačným a jasným záverom, v zmysle ktorého rozpis jednotlivých splátok úveru nie je nutný a takýto výklad príslušného zákonného ustanovenia nie je konformný so znením Smernice EP a Rady 2008/48/ES. Príslušná smernica kladie požiadavku na uvádzanie údaju o výške, počte a frekvencii splátok. Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom uznesení dospel k záveru, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný - v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy výška alebo počet, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

18. Závery rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sú pre vnútroštátne súdy relevantné a záväzné, a teda vyššie poukazované rozsudky Najvyššieho súdu SR je potrebné vykladať pri eurokonformnom výklade vnútroštátneho práva. Vnútroštátny súd má povinnosť zabezpečiť plnú účinnosť práva Európskej únie pri rozhodovaní sporu, pričom dokonca nemôže uplatniť ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré by boli v rozpore s právom EÚ (viď napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-555/07, body 48, 51). Národný súd aplikujúci vnútroštátne právo a najmä tie ustanovenia, ktoré boli prijaté špeciálne na účely splnenia požiadaviek smerníc, je povinný v súlade s článkom 249 ods. 3 ZES v čo možno najväčšej možnej miere vykladať vnútroštátne právo v zmysle textu a účelu smernice, aby dosiahol výsledok ustanovený smernicou. Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s komunitárnym právom je inherentná

systému, ktorý vytvára Zmluva o založení ES, pretože umožňuje národnému súdu pri riešení sporov zabezpečiť v rámci svojich právomocí plnú účinnosť komunitárneho práva (rozhodnutie z 15.05.2003 vo veci C-160/01). Súd prvej inštancie sa teda v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného a žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

19. Proti rozsudku podali žalobcovia v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Navrhli rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať náhradu trov konania v celom rozsahu.

20. Namietali, záver súdu prvej inštancie s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/23/2017 zo dňa 18.10.2018 o neaplikácii desaťročnej premlčacej doby na prejednávajúcu vec. Podľa odvolateľov objektívna premlčacia doba na premlčanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť prijatím každej takej nedôvodne prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery, na základe vadných zmlúv, sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť, ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nebanlivostné zlyhanie. Zdôraznil, že veriteľ sám pripravuje takéto neplatné úverové zmluvy alebo bezúročné, bezpoplatkové úvery. K zamietnutiu žaloby z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby uviedli, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. Zákon vyžaduje dokonanie stavu vedomia oprávneného, reálnym nadobudnutím vedomostí o definovaných skutočnostiach. Nestačí teda možnosť, či pravdepodobnosť získania tejto vedomosti, oprávnený musí uvedenými vedomosťami reálne disponovať. Zákon na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nevyžaduje, aby spotrebiteľ získal len vedomosť o kvantite týchto skutočností, že sa stali, ale aj o ich kvalite, že došlo k porušeniu práv a k bezdôvodnému obohacovaniu a že môže podať žalobu. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je irelevantná vedomosť o tom, že niečo objektívne existuje, podstatná je vedomosť o tom, čo to čo existuje je, poznanie, vedomosť, to je podstata subjektívnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na poznanie právnej kvalifikácie právneho vzťahu, ktorý laik, nie právnik spravidla nepozná a ani poznať nepotrebuje a ani nie je potrebné, aby ktokoľvek oprávnenému právu kvalifikáciu právneho vzťahu vysvetľoval.

21. K rozpisu splátky podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) uviedli, že tento zákon ani Smernica Európskeho parlamentu a Rady ES 48/2008, ani rozsudok Európskeho Súdneho dvora EÚ, vo veci C-42/15, ani judikatúra k zák. č. 129/2010 Z. z. sa tejto veci netýka. V súdnej veci ide o úver podľa zák. č. 258/2001 Z. z., na ktorý sa vzťahuje Smernica Rady 87/102/EHS, ktorá nevyžadovala plnú harmonizáciu. Poukázali na unesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/13/2018 zo dňa 28.6.2018 a v celom rozsahu sa stotožňujú s uvedenou právnou argumentáciou. K uvedenému dodali, že je právne nerozhodné, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, z 23.4.2008, už bola prijatá, nakoľko do nášho právneho poriadku bola prebratá až od účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z., preto sa účinky jej plnej harmonizácie nijakým spôsobom nemôžu dotýkať zák. č. 258/2001 Z. z. a úverových zmlúv, podľa zák. č. 258/2001 Z. z., uzatvorených. Podľa ich názoru napriek poukazovaniu súdu prvej inštancie na Smernicu a predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, Zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto Zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

22. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že z dôvodu hospodárnosti nebude opakovať argumentáciu svojej procesnej obrany, a odkázal na podania spoločnosti, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku ako vecne správny, a aby zaviazal žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu.

23. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 27. februára 2020, č.k. 8Co/67/2019-206 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný je povinný vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 1887,86 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1887,86 eur od 27.2.2016

do zaplattenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

24. Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 8Co/67/2019-206 zo dňa 27.02.2020 podal žalovaný dovolanie.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 7Cdo/150/2020-328 zo dňa 24. augusta 2022 Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2020 sp. zn. 8Co/67/2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je v relevantnej časti procesne prípustné a zároveň aj dôvodné.

26. Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí uviedol „Žalovaná v dovolaní argumentovala tým, že napadnuté odvolacie rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke aplikácie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. [citované ustanovenie obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l), resp. písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý zákon nahradil zákon č. 258/2001 Z. z., pozn.], pretože odvolací súd napadnutým rozsudkom učinil nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

11. Otázku interpretácie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., t.j. náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, už opakovane riešil najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti (v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018, 4Cdo/65/2018 z 26. septembra 2018, 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, 3Cdo/45/2018 z 22. novembra 2018 sp. zn. 7Cdo 98/2018 z 30. januára 2019, 6Cdo/113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 7Cdo/112/2019 zo 17. októbra 2019, 1Cdo/171/2018 z 30. októbra 2019, či sp. zn. 5Cdo/22/2019 z 26. novembra 2020). Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá, tak ako je nižšie uvedené, účelu Smernice, právnym záverom uvedeným v rozsudku ESD a tiež účelu samotného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

12. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. 13.1. Podľa § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z., ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), ktorej znenie sa premietlo aj do zákonnej úpravy v čl. 10 ods. 2 písm. h/ upravuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

14.1. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza, v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/

Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

14.2. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada eurokonformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

15. Z rozhodnutia ESD C-42/15 zo dňa 9. novembra 2016 vyplýva, že :

(i) článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozhodnutia),

(ii) článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozhodnutia).

(iii) z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozhodnutia); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.

(iv) pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozhodnutia).

(v) článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozhodnutia).

16. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. dospel dovolací súd k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z. z. (neskôr č. 129/2010 Z. z.) uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Pokiaľ je teda v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. uvedené „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

17. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ [v znení účinnom do 20. marca 2016 písm. i/ a predtým § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z.] zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „výšku, počet, frekvenciu splátok“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie jednotlivých častí splátky zo znenia uvedeného ustanovenia bolo nevyhnutné práve so zreteľom na závery vyjadrené v rozhodnutí ESD, čo len potvrdzuje správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu, týkajúcich sa výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z.

18. Zo spisu dovolací súd zistil, že dňa 27. augusta 2008 uzatvorili žalobcovia so žalovanou HypoPôžičku č. U XXXXX-XX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 20.321,32 € s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 %, RPMN 7,81%, priemernou RPMN 8,61%. Celkové náklady dlžníka predstavovali 38.637,72 €. Mesačná splátka bola 172,28 €, dátum prvej splátky 20. októbra 2008, počet splátok 240 a dátum poslednej splátky 20. septembra 2028. Žalobcom bol poskytnutý úver v celkovej výške 20.321,32 €, pričom časť „A“ vo výške 19.916,35 € bola prevedená na osobný účet žalovaných a časť „B“ vo výške 404,97 € slúžila na úhradu výdavkov sprostredkovateľa Consumer Finance Holding, a. s.

19. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o bezúčelovom úvere v bode 2. (č. I. 5 spisu) primeraným spôsobom určovala výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, úhradu výdavkov - nákladov CFH a dátum uzatvorenia zmluvy.

20. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny a úrokov, a preto je potrebné úver na jej základe poskytnutý považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že aj podľa záverov uvedených v predmetnom rozhodnutí ESD, zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 rozhodnutia). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozhodnutia).

21. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalovanej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), ale zároveň aj dôvodné [lebo napadnutý rozsudok - práve v riešení predmetnej právnej otázky - spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP)].

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP), a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).“

27. K aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby Najvyšší súd SR uviedol, že „24. Vzhľadom na nosné (vecné) dôvody, pre ktoré došlo k zrušeniu napadnutého odvolacieho rozhodnutia sa dovolací súd už nezaoberal ďalšími námietkami dovolateľky [pozri bod 3(i) a 3(ii)]. Napriek uvedenému najvyšší súd predostiera, že dovolací súd v ostatnom čase už otázky aplikácie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby a začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v podstate vyriešil/judikoval, keď na zasadnutí Občianskoprávneho kolégia dňa 22. júna 2022 odsúhlasil nižšie uvedené právne vety (tieto budú v krátkom čase aj zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, pozn.):

(i) „Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky“ (uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021) a

(ii) „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve“ (uznesenie najvyššieho súdu z 28. septembra 2021, sp. zn. 5Cdo/29/2021).“

28. Po zrušení a vrátení veci Najvyšším súdom SR, Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, opätovne preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario), viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je opodstatnené.

29. V konaní, s výnimkou záveru o plynutí subjektívnej a objektívnej desaťročnej premlčacej doby, sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver.

Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

30. K otázke členenia splátok na istinu, úroky a poplatky odvolací súd uvádza: Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

31. Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 05.09.2019 vydaného vo veci C-331/18, článok 10 ods. 2 písm. h) až j) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48 ako boli vyložené rozsudkom z 09.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15) sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

32. Súdny dvor Európskej únie zdôraznil, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi Smernice.

33. Vzhľadom na uvedené závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18 vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvy o úvere, o aké ide vo veci samej, ktoré boli uzatvorené pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

34. So zreteľom na vyššie citovaný právny názor Najvyššieho súdu SR, ktorým je odvolací súd viazaný a na vyššie uvedené, právny názor, že poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva absenciou rozpisu splátky na istinu, úrok a poplatky nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, už nemožno považovať za správny.

35. Vzhľadom na to, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že úver nie je možné považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu absencie náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z., bolo nadbytočné zaoberať sa námietkou žalobcov vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby tak objektívnej ako aj subjektívnej.

36. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva (3Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017). Pokiaľ sa riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odkloní od právnych záverov prijatých týmito

súdmi, nemôže ísť o odklon relevantný v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 7Cdo/265/2019, z dňa 25. novembra 2020)

37. Aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby bola po rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vydaného dňa 22. apríla 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19) judikovaná Najvyšším súdom SR a tento právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022 bol publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. 15.

38. Otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby bola Najvyšším súdom SR ustálená v uznesení sp.zn. 5Cdo/29/2021 z 28.09.2021 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov č. 2/2022 pod č. 14.

39. Na základe uvedeného vzhľadom na právny názor najvyššieho súdu publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je potrebné otázku posudzovania aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby a začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v spotrebiteľských sporoch považovať za ustálenú prax najvyšších súdnych autorít.

40. S poukazom na vyššie uvedený právny záver najvyššieho súdu, ktorým je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP) a uvedené vyššie, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

41. Podľa § 453 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

42. Podľa § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

43. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. O trovách dovolacieho, odvolacieho a prvoinštančného konania odvolací súd rozhodol postupom podľa § 453 ods. 3 a § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešný žalovaný má nárok vo vzťahu k žalobcom na náhradu trov dovolacieho, odvolacieho a prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).